

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Търговище, 20.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Христина Ив. Сярова

при участието на секретаря Жения Люб. Иванова
като разгледа докладваното от Христина Ив. Сярова Гражданско дело № 20213530101185 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.422 от ГПК във вр. с чл.240 от ЗЗД вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД, чл.99 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД.

Постъпила е искова молба от „Агенция за контрол на просрочени задължения”ЕООД гр.София, против Д. Г. Р. с ЕГН-***** от *****, с правно основание чл.422 от ГПК за съществуване и дължимост на **сумата от 500лв.**, представляваща главница по договор за паричен заем № 3671157/31.10.2019г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.06.2021г. до изплащане на задължението, за което вземане в полза на ищеца е издадена Заповед № 407/18.06.2021г. по ч.гр.д.№ 856 по описа за 2021г. на РСТ.

В исковата молба се твърди, че на 31.10.2019г. е сключен Договор за паричен заем № 3671157, между Д. Г. Р. /Заемател/ и "Изи Асет Мениджмънт" АД /Заемодател/, по силата на който е отпуснат кредит в размер на 500 лв., сключен при спазване на разпоредбите на Закона за потребителския кредит, както и Договор за поръчителство от 31.10.2019 г. между Д. Г. Р./Потребител/ и „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ" ЕООД /Поръчител/. По силата на тези договори длъжницата се е задължила да ползва и върне заемната сума, съгласно условията на сключения договор, като заплати сума в размер на 552.24 лв., ведно с договорната лихва на 6 вноски погасителни вноски, всяка в размер на 92.04 лв. (включваща първоначална главница и договорна лихва).□

Към настоящия момент дължимата главница по задължението е в размер на 500лв.

Молят съда да постанови решение с което да признае за установено съществуване на вземане към длъжницата в посочения размер. Претендират разноси в заповедното и настоящото производства.

В срока за отговор по чл.131 от ГПК е постъпил такъв от ответницата.

На първо място ОСПОРВА, че процесното вземане е надлежно прехвърлено от „Файненшъл България” ЕООД на ищцовото дружество - „Агенция за контрол на просрочени задължения” ЕООД по следните съображения:

Ищцовото дружество е навело твърдения, че „Файненшъл България” ЕООД е действал като поръчител по процесния договор за заем; ответницата Д.Р. не била заплатила дължимите от нея суми на „Изи Асет Мениджмънт” АД, поради което „Файненшъл България” ЕООД бил заплатил задълженията ѝ към кредитора и в този смисъл е встъпил в правата на кредитора срещу ответницата;

Счита, че вземането на „Файненшъл България” ЕООД срещу нея изначално не е възникнало, тъй като договорът за поръчителство, сключен между □ „Файненшъл България” ЕООД и Д.Р. е изцяло нищожен/недействителен поради противоречието му както със специалните закони, приложими към договорите за потребителски кредит - ЗПК и ЗЗП, така и на общия закон - ЗЗД.

Счита, че процесният договор за потребителски кредит е в нарушение на клаузите на чл. 10 и чл. 11 от ЗПК, регламентиращи задължителните реквизита на договорите за потребителски кредит.

Процесният договор е в нарушение също и на чл. 11. ал. 1. т. 20. 23 и 24 ЗПК. Същият не съдържа клаузи, относно наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде упражнено, и другите условия за неговото упражняване, включително информация за задължението потребителя да погаси усвоената главница и лихвата съгласно чл. 29, ал. 4 и 6 ЗПК както и за размера на лихвения процент на ден. Липса реда за прекратяване на договора за кредит /т. 23/, както и наличието на извънсъдебни способи за решаването на спорове и за обезщетяване на потребителите във връзка с предоставяне на потребителски кредит, както и условията за тяхното използване /т. 24/.

Излагат твърдения, че процесният договор за заем е недействителен и поради сключеното към него споразумение за поръчителство, предоставено от ДЪЩЕРНО ДРУЖЕСТВО на кредитора, а именно - от „Файненшъл България” ЕООД.

В основния Договор за заем кредиторът ЕДНОСТРАННО е вменил задължение за ответницата, че следва да предостави обезпечение за кредита, като в случай, че не предостави такова, се задължава да приеме като поръчител „Файненшъл България” ЕООД, чийто едноличен собственик на капитала е „Изи Асет Мениджмънт” АД.

За поръчителството, ответницата дължи допълнителна такса, включена изначално в месечните вноски, която практически представлява скрита лихва и която, ако бе включена в ГПР, последното би надвишило максималния му размер, предвиден в ЗПК.

Излага съображения за нищожност на клаузата за предоставяне на обезпечение на договора за заем по съгласно чл. 8, параграф 1 от Директива 2008/48

Счита че и Договорът за заем и Договорът за поръчителство са недействителни/нищожни, съгласно което „Файненшъл България“ ЕООД не може да има претенции на договорно основание срещу ответницата. □

Отделно от горното, счита че няма доказателства, че „Файненшъл България“ ЕООД действително е заплатил каквито и да било суми на своя принципал - „Изи Асет Мениджмънт“ АД. Заплащането на суми за „поръчителство“ са неустановени, тъй като няма никакви доказателства, че сметката на „Изи Асет Мениджмънт“ АД е заверена с твърдяната сума.

На последно място, съгласно приложените документи, недоказаното плащане е извършено от „Файненшъл България“ ЕООД на дата, която е последваща тази на цесията, сключена с ищцовото дружество и Приложението за прехвърляне на вземания към цесията. Материалният закон предвижда, че могат да се цедират само съществуващи вземания. Вземането на „Файненшъл България“ ЕООД не е съществувало към датата на цесията и Приложение 1 към нея.

И двата документа, с които се твърди, че е цедирано вземането на „Файненшъл“ срещу ответницата на ищцовото дружество, са от 02.03.2020 г., а твърдяното плащане от „Файненшъл“ към „Изи Асет Мениджмънт“ АД, което оспорва, че реално е извършено, а не е са документално с оглед факта, че двете фирми са свързани лица, е от дата 01.07.2020 г., а в исковата молба се твърди за това плащане, че е от още по-късна дата - 02.11.2020 г.

Оспорва, че цесията има транслативен ефект, както и че ответницата е уведомена надлежно за извършената цесия преди образуване на заповедното производство, предхождащо настоящото исково, което се установява и от твърденията, наведени в исковата молба, както и за обстоятелството, че вземането е било дължимо към „Файненшъл“. Моли съда да отхвърли иска. Претендира разноски. В съдебно заседание не се явява и не изпраща представител.

Съдът, като съобрази представените и събрани по делото доказателства по реда на чл.235,ал.2 вр. чл. 12 ГПК, прие за установено следното от фактическа страна: От приложеното ч.гр.д. № 856/2021 г. по описа на Търговишки районен съд, се установи, че съдът е издал в полза на „АКПЗ“ ЕООД срещу Д. Г. Р. Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 407/18.06.2021г. за сумата от 500лв. представляваща главница по договор за паричен заем № 3671157 от 31.10.2019г., ведно със законната лихва считано от 18.06.2021г. до окончателното изплащане на вземането.

Заявлението по чл.410 от ГПК за сумата от 52.24лв. договорна лихва, за сумата от 251.76лв. възнаграждение по гаранционна сделка, 27лв. разходи и такси за извънсъдебно събиране на вземането, 48.88лв. мораторна лихва, както и за част от разноските и юрисконсултското възнаграждение е отхвърлено като неоснователно.

Длъжницата е подала възражение в срока по чл.414 от ГПК и съгласно чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК и в изпълнение на дадените от заповедния съд указания, заявителят е предявил настоящите установителен и осъдителен искове за всички вземания по ДПК.

От приложените с исковата молба писмени доказателства се установява, че на 31.10.2019г. е сключен Договор за паричен заем № 3671157, между Д. Г. Р. /Заемател/ и "Изи Асет Мениджмънт" АД /Заемодател/, по силата на който е отпуснат кредит в размер на 500 лв., сключен при спазване на разпоредбите на Закона за потребителския кредит, както и Договор за поръчителство от 31.10.2019 г. между Д. Г. Р./Потребител/ и „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ" ЕООД /Поръчител/. По силата на тези договори длъжницата се е задължила да ползва и върне заемната сума, съгласно условията на сключения договор, като заплати сума в размер на 552.24 лв., ведно с договорната лихва на 6 вноски погасителни вноски, всяка в размер на 92.04 лв. (включваща първоначална главница и договорна лихва).□

На 02.03.2020г. е сключен рамков договор за Покупко-продажба на вземания (цесия) и Приложение № 1 към него от 01.07.2020г. между „АКПЗ“ ЕООД(цесионер) и „Файненшъл България“ ЕООД, за което няма данни да е получено от ответницата.

Съгласно заключението на ССЧЕ, неоспорено от страните, което съдът кредитира като пълно, компетентно и безпристрастно изготвено, се установи, че на 31.10.2019г.между „Изи Асет Мениджмънт“АД и Д. Г. Р. е бил сключен договор за паричен заем №3671157 по силата на който на заемателя е предоставен паричен заем в размер на 500.00лв./петстотин/ лева.

Фиксиран лихвен процент по заема е 35.00%. Срока на заема е с месечни вноски 6, като размера на месечната погасителна вноска е 92.04лв.

На база представени справки от ищеца, вещото лице е установило, че плащания по кредита изобщо не са правени. След цесията също няма извършвани плащания от ответницата.

Длъжницата е изпаднала в забава от 01.12.2019г.- първа неплатена вноска.□

Съгласно платежно нареждане от дата 01.07.2020г. е извършен превод с наредител „Файненшъл България“ЕООД към „Изи Асет Мениджмънт“АД за сумата от 584.27лв. с основание CREDIT ID 3671157. ССЕ установи, че са били платени задълженията на длъжника по Договор за паричен заем №3671157 от фирмата гарант на дата 01.07.2020г.

От задълженото лице Д. Г. Р. не са платени сумите по претендираните вземания с исковата молба. Ответницата не е извършвала нито едно плащане по кредита.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи: Предявеният установителен иск за съществуване на вземане по издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК е обоснован с обстоятелството, че по силата на договор за поръчителство, ищецът платил задълженията на настоящия ответник на неговия кредитор, поради което счита, че е встъпил в правата на последния и претендира заплащането на дължимите суми, за които се снабдил със заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК № 407/18.06.2021г., постановена по ч.гр.д.№ 856/2021г. по описа на РСТ. Предявеният иск е процесуално допустим, тъй като длъжницата е уведомена за издадената заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК. Разгледан по същество е неоснователен.

Съгласно разпоредбите на чл. 138, ал. 1 и ал. 2, изр. 1 ЗЗД, поръчителят поема с договор в писмена форма задължение към кредитора на длъжника да отговаря за изпълнение на неговото задължение, като поръчителството може да съществува само за действително задължение. Регресните права на поръчителя, чиито обем е уреден в чл. 143, ал. 1 ЗЗД, са проявление на принципа за забрана на неоснователното обогатяване и целят възстановяване на нарушеното имуществено равновесие. Тези права на поръчителя не възникват, ако той е платил без да има дълг, тъй като в този случай задължението на поръчителя – функция на главния дълг, не е възникнало. Това е така, защото предметът и обемът на отговорността на поръчителя се определят от обема на главното задължение. На следващо място, платилият поръчител следва да уведоми длъжника за извършеното плащане, тъй като ако не е сторил това, съгл. чл. 143, ал.2, изр. второ от ЗЗД, длъжникът може да му противопостави възраженията, които е могъл да направи на кредитора при изпълнението, каквито възражения са въведени от процесуалния представител на ответника в настоящото производство.

В настоящия случай ответницата е въвела възражения за недействителност на договора за кредит, респ. и на договора за поръчителство, които съдът, с оглед изложеното по-горе приема за противопоставими на поръчителя, като в тази връзка, съдът приема следното: Видно от съдържанието на договора, същият касае предоставяне на парична сума като кредит на разсрочено плащане, поради което попада под правната регламентация на Закона за потребителския кредит (ЗПК), установяващ императивни изисквания към необходимото съдържание на договора за потребителски кредит, с оглед неговата действителност, като съдът има и служебно задължение да следи за спазването на императивния материален закон. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал.1 от ЗПК, договорът следва да е сключен в писмена форма на хартиен или друг траен носител, което изискване в случай е налице. В разпоредбите на чл.10, ал.1 и чл.11, ал.1-2 от ЗПК са изчерпателно изброени задължителните реквизити на договора, като съобразно чл.20 от ЗПК, когато не са спазени изискванията по чл. 10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и 20 и ал.2 и чл. 12, ал.1, т.7-9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и в тази хипотеза, съгл. чл. 23 от ЗКП, когато договорът за кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихви или други разходи по кредита.

Съобразно чл.11, т.10 от ЗПК договорът за потребителски кредит трябва да съдържа годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите, което изискване също не е налице по договора за кредит. Съгласно пар.1, т.1 от ДР на ЗПК „общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, каквато несъмнено е и услугата за

финансиране на поръчителството. От своя страна, „обща сума, дължима от потребителя“ е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя – пар.1, т.2 от ДР на ЗПК. Видно от договора за кредит, в него не е отразена действителната „обща сума, дължима от потребителя“, като в графата „детайли на кредита“ фигурира „обща сума за погасяване“, но тя отчита само общият размер на кредита, но не и общите разходи за потребителя, в които се включва и възнаграждение за поръчителя, което е „допълнителна услуга“ и е пряко свързана с кредита-чл.4 от самия договор за кредит. Невключването на сумата за финансиране възнаграждението за поръчителя се отразява на стойността и на годишния процент на разходите, защото той изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит – чл.19, ал.1 от ЗПК, а според чл.21, ал.1 от ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна. В този смисъл, като не е включил сумата на възнаграждението на поръчителя, кредиторът е заобиколил изискванията на императивния материален закон за точно посочване на финансовата тежест на кредита за длъжника, поради което клаузите от договора, касаещи общата сума за погасяване и годишен процент на разходите, са нищожни, което обстоятелство, от своя страна, попада под изричната регламентация по чл.22 от ЗПК, при което договорът за потребителски кредит е недействителен изцяло, а възраженията на ответницата в тази връзка съдът приема за основателни.

Отделен е и въпросът, че самото определяне на т.нар. възнаграждение на поръчителя в размер на 251.76лв., т.е., наполовина от договорната сума от 500лв. създава необосновано висока тежест за кредитополучателя, поради което се явява противоречаща на морала и добрите нрави клауза, при което същата е нищожна, на осн. чл. 26, ал.1, предл. трето от ЗЗД и чл. 143, т.19 вр. т.5 от ЗЗП. Това е така, защото на първо място, срокът за предоставяне на първите два вида обезпечения-поръчителство на две лица или банкова гаранция са от такова естество, че биха поставили кредитополучателя в невъзможност в рамките на уговорените 3 дни (48 часа от подписването на договора) да ги изпълни, при което поръчителството е предпоставено, и така при получен кредит от 500лв., тежестта върху кредитополучателя се увеличава с 251.76 лв., т.е. с повече от 50%, което противоречи не само на добросъвестността при сключването на гражданско-правни и търговски сделки, но и на изричната разпоредба на чл. 19, ал.4 от ЗПК, забраняваща размер на ГПР (включващ и това задължение) над петкратния размер на законната лихва (50%).

При липсата на данни за наличие на други разходи по кредита, освен възнаградителна лихва от 35%, не става ясно как е формиран ГПР от 41.38% и какво друго е включено в останалите 6,38% от ГПР извън фиксирания годишен лихвен процент, поради което не може да се прецени дали така посочения ГПР е вярно изчислен и дали не надхвърля петкратния размер на законната лихва, предвид забраната по чл.19, ал.4 от ЗПК, поради което съдът приема, че посочения ГПР в договора единствено като абсолютна процентна стойност и с посочване на общата сума, дължима от потребителя е нарушено императивното изискване

по чл. 11,ал.1,т.10 от ГПК, доколкото целта на тази разпоредба е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за да може да направи информиран икономически обоснован избор дали да го сключи.

В този смисъл е и изискването на чл. 10, параграф 1, б. "ж" от Директива 2008/48/ЕО, където е въведено изискването, че: " се посочват всички допускания, използвани за изчисляването на този процент". Тази разпоредба е транспонирана и съответства на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, като съобразно с разпоредбата на чл. 23 от Директивата, съгласно която държавите-членки следва да установят система от санкции за нарушаване на разпоредбите на настоящата директива и да гарантират тяхното привеждане в изпълнение, в чл. 22 от ЗПК е установено, че нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК представлява основание за недействителност на договора за кредит. С оглед на изложеното, съдът приема, че при сключването на договора за кредит е нарушено императивното изискване по чл. 11,ал.1,т.10 от ЗПК, обстоятелство, обуславящо недействителността на договора изцяло поради противоречие със закона.

Съвсем отделно е и обстоятелството, че извършеното плащане на 01.07.2020г. с наредител „Файненшъл България“ЕООД към „Изи Асет Мениджмънт“АД за сумата от 584.27лв. с основание CREDIT ID 3671157 и станало на дата последваща тази на цесията – 02.03.2020г. Вземането на „Файненшъл България“ ЕООД не е съществувало към датата на цесията и Приложение № 1 към, и същата не е прозивела транслативен ефект . Следователно „Файненшъл“ не е могло да се суброгира в правата на първо място поради нищожност на Договора за заем и Договора за поръчителство и на второ, защото към датата на цесията не е заплатило процесната сума на „Изи Асет Мениджмънт“ АД.

При горните изводи на съда за недействителност на процесния договор за кредит, следва да се приеме, че отговорността на поръчителя отпада, доколкото, както се посочи по-горе, по силата и на чл.138, ал.2 от ЗЗД, поръчителството може да съществува само за действително задължение. А щом не е налице валидно поръчителство, това обстоятелство изключва ангажирането на гражданската отговорност на ответницата и обуславя отхвърлянето на предявеният установителен иск за съществуването на вземане по процесния договор за сумата от 500 лв. –главница по Договор за паричен заем №3671157/31.10.2019г., сключен между длъжницата и „ИЗИ АСЕТ МЕНДЖМЪНТ“ АД с ЕИК:131576434, платени от ищеца, за които суми се снабдил със заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, като неоснователен, **на осн. 422, ал.1 във вр. с чл. 415,ал.1 от ГПК във вр. с чл. 9 и сл. от ЗПК и чл. 138 и сл. от ЗЗД.**

Предвид изхода на спора съдът счита, че направените от ищеца разноски в исковото и заповедното производство следва да останат за него, така както ги е направил.

На осн.чл.78, ал.3 от ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответницата направените по делото разноски в размер на 360лв., представляващи реално изплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „Агенция за контрол на просрочени задължения” ЕООД гр.София, ЕИК:202527341, със седалище и адрес на управление гр.София, п.к.1527, ул.Панайот Волов № 29, ет.3, представлявано от Я.Б.Я., чрез ю.к. ХР. АТ. АТ. против Д. Г. Р. с ЕГН-***** от *****, иск с правно основание **чл.422, ал.1 във вр. с чл. 240 от ЗЗД, във вр. с чл. 9 и сл. от ЗПК** за съществуване и дължимост на **сумата от 500лв.**, представляваща главница по договор за паричен заем № 3671157/31.10.2019г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.06.2021г. до изплащане на задължението, за което вземане в полза на ищеца е издадена Заповед № 407/18.06.2021г. по ч.гр.д.№ 856 по описа за 2021г. на РСТ, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА „Агенция за контрол на просрочени задължения” ЕООД гр.София, ЕИК:202527341, със седалище и адрес на управление гр.София, п.к.1527, ул.Панайот Волов № 29, ет.3, представлявано от Я.Б.Я., чрез ю.к. ХР. АТ. АТ., да заплати на Д. Г. Р. с ЕГН-***** от ***** сумата от 360лв., представляваща направени по делото разноски на осн. чл.78, ал.3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Окръжен съд – Търговище, на осн. чл.259, ал.1 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Търговище: _____